

Šopek.

Cvetke trga Zorka mala,
Cvetke trga po livadi.
Peva, vriska, teka, skače,
Pa priskače do potoka.
Dolgo tam utrga bilko,
Ž njo povije pestri šopek
In ga bistrim valčkom kaže,
Kaže ga in beseduje:

„Glejte, valčki, cvetke krasne,
Cvetke krasne, šopek pestri.
Kaj bi dali valčki bistri,
Valčki bistri, srebropeni,
Da podarim vam ta šopek?“

Zavrvrjajo valčki bistri:

„Ribice ti damo zlate,
Kar pod nami jih vzigrava,
Če podariš nam cvetice,
Dete rosno, dete mlado.“

„Cvetek teh vam ne podarim,
Valčki bistri, srebropeni.

Le imejte, ribce, svoje,
Ribce zlate, urne gibke.
Šopek ta na grob ponesem
Mamki rajni, mamki dobri,
Da se spomni svoje Zorke,
Zorke svoje, Zorke male.“

Pribuči pa roj bučelic,

Sede deklici na šopek. —

Zatrepeče dete nežno,

V strugo pade pestri šopek,

V strugo pade in odlôve

Z valčki dalje in izgine.

Zavrvrjajo valčki bistri:

„Dete rosno, dete mlado,

Kakor šopek ti ubegne

Čas mladosti, čas radosti,

In privede te tja gori

K mamki rajni, mamki dobri.“

Šoški.

Prav ti je!

(I. Štrukelj.)

Komaj so vstali ilovski otroci, pa so že gnali tak vrisč, da ga je bila polna vsa Ilovica, dasi je štela celih petnajst hiš. No, pa tudi ni bila majhna reč, zaradi katere so imeli toliko opraviti. Da je bilo nekaj posebnega, priča že to, ker so zložili celó dve vrstici zabavljive pesmi, katero so kričeč ponavljali ter se ji smejali. Skovali so ti-le vrstici:

»Podgornikov Luka

Pa nima klobuka!«

»Pač ga bo grizlo!«

»To bo gledal!«

»Prav mu je!«

»Skupil jo je, skupil, da jo bo pomnil!«

»Ali smo mu jo tudi zagodli! Vsak otrok se bo brž naučil: Podgornikov Luka — pa nima klobuka! Ha — ha!«

Taki-le in še porednejši so bili pomenki ilovških bosopetnikov, ko sta se jim posrečili dve vrstici nove pesmi. Pa pri teh dveh vrsticah je tudi ostalo; dalje kar ni šlo, pa ni hotelo iti.

Podgornikovega Luko so pa vendar-le zjezili. In kaj bi ga ne? Le pomislite! Kakor sitne muhe so tekali okrog Podgornikovega doma otroci in vsak je nagajal: »Podgornikov Luka — pa nima klobuka!«